

1 JUNI 1922

No. 11.

27e Jaargang

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

„Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona; want vleesch en bloed heeft U dat
niet geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemelen is”.

Matheus 16 : 17.

De Kerk van Jezus Christus kan niet bestaan zonder Profeten, Apostelen en Openbaringen.

JOHN P. LILLYWHITE.

„Gewis de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheid aan Zijne knechten, de Profeten, geopenbaard hebbe. Amos 3 : 7. Gedurende elk tijdperk der wereld heeft God het van het grootste gewicht geacht dat Zijn volk een kennis had van de toekomst. Om Zijn volk deze kennis te geven, heeft Hij een zeker ambt verordineerd onder hen, hetwelk genaamd wordt: Het profetische ambt. Personen welke dit ambt bekleedden, waren vervuld met den Heiligen Geest, die hen niet alleen leeringen en verbonden, maar ook de toekomst onderwees. Eén van de vroegste profeten, waarvan de Schriften ons vertellen, was Abel. Na hem, in voornaamheid, kwam Enoch, de zevende vanaf Adam, een groot profeet in zijnen tijd. Door het licht van den Heiligen Geest was hij bij machte om door de eeuwen des tijds te zien en zag zelfs onzen dag en verder, want hij voorspelde vele dingen, wier vervulling nog in de toekomst is. Noach voorspelde dingen, welke van de grootste beteekenis waren voor het geslacht waarin hij leefde.

Al de van God geroepen patriarchen, van Noach tot Mozes, waren bekleed met den geest van openbaring. Mozes was in het bijzonder gezegend met een kennis van de dingen, welke in de toekomst plaats zouden vinden. Hij had den geest van openbaring niet alleen in zijn dagen, maar deze werd alzoo uitgestort over de zeventig ouderlingen van Israël, zelfs in zulk een mate dat Jozua zeer bevreesd werd, schijnbaar vreezende dat de eer van zijn meester Mozes werd genomen. Zijn denkwijze over deze gawe een

weinig bekrompen zijnde, maakte dat hij tegen Mozes uitriep: „Mijn heer Mozes, verbied ze!”, maar Mozes met een grootere en breedere opvatting en gedachte, zeide tot hem: „Zijt gij voor mij ijverende? Och, of al het volk des Heeren profeten waren, dat de Heere Zijnen Geest over hen gawe.” Numeri 11 : 28—29.

Het profeteeren en het onderwijzen aan Israël was tot hertoe door Mozes en Aäron gedaan, maar nu waren deze zeventig ouderlingen geroepen om te helpen en deel te nemen aan het werk om Israël te onderwijzen en te leiden, en om succesvol daarin te zijn, was het noodzakelijk dat zij de toekomst zouden verstaan en begrijpen, om daardoor gevaren en moeilijkheden te ontloopen.

Er waren vele profeten onder Israël en zij waren energiek en doortastend in het onderwijzen en leiden van de kinderen van Israël in de wegen van God. Velen van deze profeten, gelijk Samuël, Nathan, Elijah, Eliza, Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Daniël en anderen waren zeer voorname mannen en hun voorspellingen zijn bewaard gebleven en zijn tot ons gekomen als beschreven in den bijbel.

Sommigen hebben gedacht dat na Christus' komst de ware kerk niet meer gezegend zou worden met profeten, denkende dat Christus het laatste woord gezegd of de laatste openbaring gegeven had, maar dit is een verkeerde gedachte, want Jezus zelve zeide tegen de Joden: „Daarom zie, ik zend tot u profeten en wijzen en schriftgeleerden, en uit hen zult gij sommigen dooden en kruisigen en sommigen uit hen zult gij geeselen in uw synagogen, en zult ze vervolgen van stad tot stad”. Mattheus 23 : 34. Paulus geeft de Efeziërs te kennen dat als Christus opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen, en heeft den mensch gaven gegeven, en alzoo: „Hij is opgevaren, wat is het, dan dat Hij ook eerst is nedergedaald in de benedenste deelen der aarde? Die nedergedaald is, is dezelfde ook die opgevaren is ver boven alle de hemelen, opdat Hij alle dingen vervullen zou. En dezelve heeft gegeven sommigen tot Apostelen, en sommigen tot Profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars”. Efeziërs 4 : 8—11. Profeten dan waren onder de gaven, die aan den mensch gegeven waren na de hemelvaart van den Zaligmaker. Dit komt overeen met een ander gezegde van Paulus: „God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste Apostelen, ten tweede Profeten, ten derde leeraars”. Corinthiërs 12 : 28. Wij kunnen hieruit duidelijk zien, dat profeten juist zoo noodig en noodzakelijk voor de christelijke kerk waren na Christus als eenigen tijd daarvoor en hetzelfde kan gezegd worden van leeraars, evangelisten, wijsheid, kennis, geloof of eenige andere gaven. En toch, diegenen welke beweren den waren christelijken godsdienst en het Évangélie van Jezus Christus te bezitten, sluiten vandaag profeten en apostelen uit hun midden en buiten hun

kerken en zeggen „dat zij niet meer noodig zijn”. Met dezelfde gepastheid kunnen zij dan ook wel wegdoen de gaven van wijsheid, kennis, geloof, leeraars, evangelisten en andere gaven, welke beloofd worden in en door het Evangelie. Toch zijn al deze ambten en gaven onmisbaar en noodzakelijk, want ze zijn zooals Paulus zegt: „Tot de volmaking der heiligen tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot eenen volkomen man, tot de maat van de grootte der volheid van Christus; opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der menschen, door arglistigheid om listiglijk tot dwaling te brengen, maar de waarheid betrachtende in liefde alleszins zouden opwassen in hem die het hoofd is, namelijk Christus, uit welken het geheele lichaam, bekwamelijk tezamen gevoegd en tezamen vastgemaakt zijnde door alle voegselen der toebrengring, naar de werking van elk deel in zijne mate, den wasdom des lichaams bekomt, tot zijns zelfs opbouwning in de liefde.” Efeziërs 4:12-16. Het doel van al deze ambten en gaven is ten eerste: „tot de volmaking der heiligen,” ten tweede: „tot het werk der bediening,” en ten derde: „tot de opbouwning des lichaams van Christus”.

Nu, christendom, bewerende volgelingen van Christus te zijn, zijt ge volmaakt of onvolmaakt? Als gij onvolmaakt en niet tot een „eenigheid des geloofs gekomen zijt”, hoe en wanneer verwacht gij zulks te doen, als gij uit uw midden geïnspireerde apostelen, profeten en andere ambtenaren verbant? Deze zijn de eenige gaven en ambten waardoor de heiligen volmaakt kunnen worden. O, Christendom, hoelang zult gij voortgaan Christus en den Heiligen Geest te verloochenen, in uw afgefallen toestand? Want gij verloochent hen beiden, als gij zegt dat deze ambtenaren en gaven niet meer noodig zijn in deze dagen. Gij hebt de wetten overtreden, de inzettingen veranderd en het eeuwig verbond verbroken en daarvoor ingesteld de plannen en leeringen van den mensch. Verklaarde Paulus niet dat als eenig mensch of engel een ander Evangelie zoude verkondigen buiten hetgeen hij verkondigd had, vervloekt zou zijn? Zeer zekerlijk leerde hij dit, en als uwe leeraars u anders verkondigen, zijn zij vervloekt en al diegenen welke hun leeringen navolgen insgelijks. Gij verloochent de noodzakelijkheid van apostelen en profeten voor de volmaking der heiligen en tot opbouwning des lichaams van Christus. Daarom worden uw kerken heen en weder geschud door allen wind der leer. Gij zijt verdeeld over bijna elk beginsel van godsdienst. Gij hebt niet meer gemeenschap met Jezus Christus en Zijn kerk dan de profeten van Baäl hadden. De groote reden waarom de inwoners der aarde heen en weder geslingerd worden door de valsche zielverstrooiende leeringen van de moderne zoogenaamde christelijke kerken, is om-

dat zij geen geïnspireerde apostelen en profeten onder hen hebben, en daarvoor, zonder deze groote voorbehoedmiddelen overreed de listige sluwheid van den mensch hen en zij volgen de verdorven misleidingen van moderne dweepers.

De prediking en het gejammer van uw zelf-aangestelde bedienaars kan u niet redden, noch een hongerige ziel tevreden stellen, welke in der waarheid naar gerechtigheid zoekende is, en indien gij u niet bekeert en uzelve afwendt van deze ongodelijke leerlingen en leeraars, zullen uwe zielen met de hunnen, naar de oorden van de verdoemden verbannen worden.

Godelijke geroepene en aangestelde profeten en apostelen met het ware Evangelie van Jezus Christus en al de gaven, krachten en zegeningen, welke de profeten, apostelen en de ware volgelingen van Christus in de dagen van ouds kenmerkten, zijn vandaag op de aarde, maar niet onder de zoogenaamde christelijke kerken en sekten. Het ware Evangelie van den Zaligmaker van het menschelijk geslacht, met het heilig priesterschap en al de ambtenaren en gaven behoorende aan Zijn kerk, is wederom op de aarde hersteld in deze der laatste dagen. Profeten en apostelen, herders, leeraars en evangelisten enz. zijn geroepen en verordneerd door God om uit te gaan in de wereld om Zijn Evangelie te verkondigen aan alle natiën, geslachten, talen en volken en die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden. En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze teekenen volgen: in mijnen naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken; slangen zullen zij opnemen; en al is het dat zij iets doodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op kranken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden." Mark. 16:16-18.

Christendom, gij kunt deze dingen verloochenen als gij het wenscht. Gij kunt den raad Gods tegen uzelfen verwerpen. Gij kunt de profeten en apostelen en andere van God aangestelde mannen uitwerpen en hen van stad tot stad vervolgen als gij zulks begeert, maar God roept in deze der laatste dagen een iegelijk door de monden Zijner profeten tot bekeering en het zal beter voor u zijn als gij gehoor geeft aan Zijn roepstem, want wat God heeft gesproken en besloten door de monden Zijner profeten, zal geheel en al bewaarheid en vervuld worden. De waarschuwing is nu aan het geheele mensdom: dat de hemelen wederom geopend zijn en dat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus, aan den mensch op de aarde zijn verschenen, zooals Zij deden in de dagen van ouds, en zij hebben in eenvoudige woorden verklaard en met onvergelykelijke, uitdrukkelijke, absolute zekerheid gezegd, welke geen schaduw van twijfel achterliet, dat het christendom met al zijn kerken, ceremoniën en leeringen „van den weg is afgedwaald”.

„Zij zijn allen verkeerd”, niet één kan door Hem aangenomen worden, want Hij verklaart duidelijk dat zij „leeren voor lee-

ringen de geboden van menschen, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar de kracht daarvan verloochene". Zij genaken tot Mij met hun lippen, maar hun harten zijn verre van Mij", of in andere woorden, „zij hebben de wetten overtreden, de inzettingen veranderd en het eeuwig verbond verbroken."

Daarvoor zeg ik, dat diegenen, welke voor het volk wagen te staan en hen een godsdienst verkondigen die lijnrecht in strijd is met de beginselen en verordeningen van het Ëvangelie van den enig geboren Zoon van God, en toch aan hun volgelingen verklaren dat het het zuivere onvervalschte Ëvangelie van Jezus Christus is, bedriegers van de ergste soort zijn; en als zij u trachten te vertellen dat profeten en apostelen en al de ambtenaren en gaven die bestonden en genoten werden in de kerk en door de ware volgelingen van Christus en Zijn apostelen in de dagen van ouds en heden ten dage, niet meer van noode zijn, leeren zij u geboden die u op verkeerde paden zullen voeren en uw zielen zullen verderven en uw kansen verwoesten om het eeuwige leven te verkrijgen, want „God te kennen en Jezus Christus dien Hij gezonden heeft, is het eeuwige leven." Joh. 17 : 3. „Niemand weet wie de Vader is dan de Zoon, en wien het de Zoon zal willen openbaren." Lukas 10 : 22.

Hoe en op welke manier zult gij dan deze kennis deelachtig worden als gij niet in openbaring kunt gelooven, als gij de noodzakelijkheid van apostelen en profeten wilt weerleggen, en de gaven en krachten, die de ware geloovigen in de ware kerk van den Zoon van God volgen, verloochent. Door het verloochenen van deze gaven en ambten, verloochent gij den Christus en den Heiligen Geest en komt gij onder den vloek.

O, valsch en vervallen christendom, gij hebt geen deel aan Christus en geen verbinding met den Heiligen Geest, want deze gave kan alleenlijk maar verkregen worden door oplegging der handen door diegenen, welke op goddelijke wijze aangesteld en geautoriseerd zijn om de heilige verordeningen van het Ëvangelie te bedienen, welke verordeningen en autoriteit zoowel als de nieuwe openbaringen gij verloochent, terwijl de zending van den Heiligen Geest is om de dingen te openbaren, want gelijk de Verlosser zeide: „wanneer die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der Waarheid, hij zal u in al de waarheid leiden; want hij zal van zichzelf niet spreken, maar zoo wat hij zal gehoord hebben, zal hij spreken en de toekomstige dingen zal hij u verkondigen." Joh. 16 : 13.

Arm, blind, hardnekkig christendom, wanneer zult gij staken kinderen der verleiding te zijn? Hoe lang zult gij uzelve laten misleiden en op een dwaalspoor laten brengen door deze zelf-aangestelde bedriegers? De roepstem Gods roept u toe, u van uw kwaad te bekeeren en u af te wenden van uw zondige wegen.

Het Ëvangelie van den Verlosser van het menschedom met al

zijn gaven, krachten en zegeningen, bevattende apostelen, profeten, herders, leeraars, evangelisten enz., zooals Zijn kerk kenmerkte toen Hijzelve onder het menschdom wandelde en hen onderwees, kan in deze dagen gevonden worden in de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, geopenbaard aan en hersteld door den profet Joseph Smith, welke één van de grootste profeten is geweest, uitgezonderd Christus, die deze wereld ooit gekend heeft. Hij bracht voort datgene wat de wereld „Mormonisme” noemt vandaag en dit „Mormonisme” omvat de volheid van het Evangelie en het Priesterschap van den eeniggeboren Zoon van God en als gij het aan wilt nemen op de wijze zooals het door God is ingesteld en getrouw wilt blijven tot het einde toe, zult gij het eeuwige leven beërven.

Rijmpreekjes.

No. 16. Wat is bekeering?

Vraagt ge wat bekeering is, dan is dit mijn antwoord, vrienden: Ergens in mijn heugenis kan ik een geschiednis vinden, wáár gebeurd in Gismaardam ('k moet een beetje gaan verbloemen, daar ik mij ten regel nam: waarheid — maar geen namen noemen).

In een klas-vergadering van „Mormonen-Theologen” werd die zielsomwenteling: de bekeering, overwogen, toen aldaar een jongeman, niet-„Mormoon”, zich aan kwam melden, van wien 'k u getuigen kan: deger leerling zag ik zelden.

En 'k herinner mij nog klaar dat bewustheid van de zonde de eerste stap genoemd werd, daar, der bekeering. Voorts verkondde men als tweede schree b e r o u w, om vervolgens te volenden met h e r v o r m i n g, waar en trouw, een beslist van 't kwaad zich wenden.

Ook h e r s t e l, een onderdeel dier hervorming, kwam ter sprake: delging van de schuld; zooveel als men kon weer goed te maken wat voorheen misdreven was — dat was, in het kort, de leering in die Gismaardamsche klas over 't vraagstuk der bekeering.

Ik was zendling daar, en vroeg toen eens waar hij placht te wonen, hoe de jongling zich gedroeg, die ter klas ging bij „Mormonen”. En 'k vernam: als schildersknecht had hij vroeger — och, dat doe je, onbezorgd om krom of recht, en geen ziel die je zal moeien —

Had hij vroeger van 't karwei, net als andren, zonder schromen, kwast of verf, of allebei, of iets anders, meegenomen — àlles was teruggebracht: 't laatste stuk mocht hij bezorgen; en met bede om Hooger Kracht, blikte hij naar Beter Morgen.

Neen, niet waar, 't bevreedt u niet, dat wie zóó zich leerde buigen, eer 'k het zendingsveld verliet, zelf als zending mocht getuigen. En zijn taak werd wèl gedaan, in de gunst en kracht des Heeren. Hij die zelf eens mocht verstaan, kon met zegen andren leeren.

Vraagt ge wat bekeering is, dan is dat mijn antwoord, vrienden. Ergens in mijn heugenis kon ik die geschiedenis vinden. En 't geval staat niet alleen; neen, Goddank, is 't één uit velen, maar dat mij geschikt toescheen om het hier eens mee te deelen.

FRANK I. KOOYMAN.

De Verhevene Wet van Vergeving.

Voorwaarden waarop wij vergiffenis van onze zonden kunnen verkrijgen.

Redevoering, gehouden door Apostel JAMES E. TALMAGE.

(Slot).

Wij vinden opgeteekend in de 50ste afdeeling van de Leer en Verbonden: „Ziet, Ik, de Heere, gebied, en hij, die niet gehoorzaamt, zal in Mijnen eigenen tijd afgesneden worden, nadat Ik geboden heb, en het gebod wordt gebroken”. Het is noodig dat in gedachte gehouden wordt, dat, zooals de eerste paragraaf aanduidt, de openbaring gericht is aan de leden der Kerk: „Geef gehoor, o, gij volk, dat Mijnen naam belijdt, zegt de Heere uw God”. Hier wordt verklaard, dat God gebiedt, en hij, die niet gehoorzaamt, zal in 's Heeren eigenen tijd afgesneden worden. Nu lees het volgende vers:

„Daarom Ik, de Heere, gebied en herroep zooals het Mij goeddunkt; en dit alles zal op de hoofden der wederspannigen teruggebracht worden, zegt de Heere”.

Alleen de wederspannigen, diegenen, die de geboden van God niet willen gehoorzamen, zullen zoo behandeld worden, zullen zoo hun zegeningen herroepen hebben; alleen deze zullen hun zegeningen verliezen waar zij recht op hadden. In een andere openbaring, kortelings daarna ontvangen, afdeeling 58, zet de Heere Zijn volk terecht omdat zij de gewoonte hadden te zeggen — en het is noodzakelijk dat hij sommigen terecht zet, want wij zeggen het nog — dat de Heere beloften maakt en faalt om ze te vervullen en Hij Zijn woord niet houdt. De Heere geeft een verklaring; laat

mij u eenige verzen voorlezen: „Voorwaar zeg Ik, dat de menschen ijverig zouden zijn in een goed werk, en vele dingen uit hun eigen vrijen wil doen, en veel gerechtigheid teweegbrengen.

Want de macht is in hen, waarin zij voor zichzelf kunnen kiezen. En in zooverre de menschen goed doen, zullen zij geenszins hun loon verliezen.

Doch hij, die niets doet totdat het hem geboden wordt, en een gebod met twijfelachtig hart ontvangt, en hetzelfde met traagheid onderhoudt, dezelve wordt verdoemd.

Wie ben Ik die den mensch maakte, zegt de Heere, die hem, welke Mijne geboden niet gehoorzaamt, onschuldig wil houden?

Wie ben Ik, zegt de Heere, die beloofd en niet vervuld heb?

Ik gebied en de menschen gehoorzamen niet, Ik herroep en zij ontvangen den zegen niet.

Dan zeggen zij in hun harten: dit is het werk des Heeren niet, want Zijne beloften worden niet vervuld. Doch wee dezulken, want hun vergelding verwacht hen omlaag en niet van omhoog”.

De Heere geeft en neemt in rechtvaardigheid.

De Heere wordt geleid door rechtvaardigheid. In rechtvaardigheid geeft Hij en in rechtvaardigheid neemt Hij, en gezegend zij Zijn naam.

Het Avondmaal is ingesteld als een verordening, waardoor wij meermalen en op verschillende tijden aan God kunnen getuigen, dat wij nog steeds onder verbond zijn met Hem gesloten door den doop, en dat wij getuigen aan God, den eeuwigen Vader, dat wij altijd Zijn Zoon, onzen Verlosser, indachtig zijn; dat wij Zijn naam op ons nemen en een begeerte hebben om Zijn geboden te onderhouden, welke Hij ons gegeven heeft — en altezamen voor het groote doel om Zijnen Geest met ons te hebben, zodoende de zegeningen behoudende welke wij tot hiertoe ontvangen hebben, hen behoudende voor tijd en eeuwigheid.

De grootste verklaring over het onderwerp.

Ik zal nog één aanhaling voorlezen, welke slechts uit enkele regels bestaande, misschien de grootste verklaring is over dit onderwerp die er gevonden kan worden en het beste overzicht mogelijk dat ik u kan geven over deze gedachte en die gevonden kan worden in de 82ste Afdeeling van de Leer en Verbonden, het 10de vers: „Ik, de Heere, ben verbonden wanneer gij doet wat ik gebied, doch wanneer gij het niet doet, zoo hebt gij geen beloften”.

Laat ons de geboden van God onderhouden, dan is Hij, door Zijn eigen woord, verbonden om de zegeningen te geven die Hij beloofd heeft, maar als wij falen en onze verbonden verbreken, verbeuren wij de zegeningen.

Dat wij de vergeving van onze zonden mogen behouden, is mijn gebed in den naam van Jezus Christus. Amen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

De Trek der Heiligen.

Wm. WESTON MERRIVALE.

(Dit artikel is overgenomen uit het tijdschrift „National Magazine” hetwelk te Boston, Amerika verschijnt. Het artikel is geschreven door een niet-Mormoon).

(Vervolg).

De Mormonen waren de oorspronkelijke pioniers van het „Gouden Westen” — de dragers van de toorts, die den weg verlichtte voor den eersten kleinen stroom avonturiers die later door de vlakten begon te trekken.

Eenmaal de Missouri-rivier overgetrokken zijnde, waren zij over de grenslijn van vestiging. Hun behoorde de eerste ver-verwijderde buitenpost van beschaving tusschen de Missouri en de Spaansche Missie op de Pacific-kust. Ongeveer terzelfder tijd dat Joseph Smith de merkwaardige profetie uitsprak „dat de Heiligen voort zouden gaan veel te lijden en naar de Rocky Mountains zouden gedreven worden, velen zouden afvallig worden, anderen ter dood gebracht door hun vervolgers, of hun leven verliezen door ziekte, en anderen zouden leven om woonplaatsen op te richten en steden te bouwen, en zouden de heiligen een machtig volk zien worden temidden der „Rocky Mountains”, werd de meening van de westelijke helft van het Amerikaansche vasteland vertolkt door Daniël Webster, toen hij zeide: „Wat willen wij met deze uitgestrekte, waardelooze ruimte? Die streek van wilden en wilde beesten, van woestijnen, van zandverstuivingen en dwarrelwinden, van cactus en prairie-honden? Welk gebruik kunnen wij ooit hopen te maken van deze groote woestijnen of die eindelooze bergketenen, ondoordringbaar en tot aan den voet bedekt met eeuwige sneeuw? Wat kunnen wij ooit hopen te doen met de westkust van 3 duizend mijlen lang, ingesloten door rotsen, somber, ongestuurd en zonder eenige beschutting? Mijnheer de president, ik zou nooit een cent uit de schatkist willen geven om de Pacific-kust één inch dichter bij Boston te brengen dan het nu is”.

De Mormonen nu waagden hun laatste kans. Slechts een volk gedreven door noodzaak, geleid door grootsche visioenen, gesteund door groot geloof, zou hun weg hebben willen of kunnen doorworstelen, gelijk het Mormoonsche volk deed, door de ongebaande woestijnen naar hun „Land der Hope”.

Er zijn twee vooraanstaande feiten betreffende den west-

waartschen uittocht der Mormonen uit Illinois — ten eerste, dat zij de stad Nauvoo niet zouden hebben verlaten — destijds de grootste stad in den staat Illinois, een prachtige en bevolkte plaats van 20 duizend inwoners, terwijl Chicago slechts een handelsplaatje was, waar zij den bouw van hun tempel voltooid hadden en gehoopt hadden daar een vaste verblijfplaats te zullen hebben, — indien zij daartoe niet gedwongen waren geworden; en ten tweede, dat zij geen helder begrip hadden van hun bestemming toen zij vertrokken. Californië en Oregon werden beiden genoemd door Joseph Smith, als de plaatsen waar de Twaalven zouden omzien naar een plaats waar men zich kon vestigen — „California”, toen een algemeen gebruikelijken naam zijnde, besloeg de Pacific-kust en een strook land van onbepaalde lengte naar 't oosten, de streek naderhand omsloten door de grenzen van California en Utah, in dien tijd behoorende tot het gouvernement van Mexico. Vancouver Island werd alsmede beschouwd als een mogelijk doel.

Toen Brigham Young zijn schrijven aan de kerk uitgaf, waarin hij verklaarde dat zelfs de Mormoonsche bijbel voorspeld had wat het gedrag „zou kunnen” zijn van het Amerikaansche volk jegens „het Israël der laatste dagen” en allen aanspoorde zich gereed te maken voor de reis, liet hij de bazuin weerklinken, die zijn volk opriep zich rond hem te vergaderen. Op een conferentie van Mormonen in Nauvoo op den 12den November 1845, werd er besloten „de Kerk verplaatst zich, met alles en allen, ten westen van de Rocky Mountains”.

Van een opmerkenswaardiger vertrouwen in de wijsheid en uitspraak van een leider kan men nauwelijks een denkbeeld vormen dan van dit stellige, wel-overwogen besluit van een secte, verscheidene duizenden zielen tellende, om de duurzame banden te verbreken, die hen bonden aan beschaving, teneinde den kapitein van hun noodlot te volgen in een onbekende, onbezochte, woeste wildernis — om daar een rijk voor zichzelf te stichten.

Eenmaal de teerling geworpen, werden de toebereidselen voor den uittocht snel gemaakt. Allen, die eigendommen bezaten, begonnen die te verhandelen voor artikelen die zij noodig konden hebben voor de reis; en de kerk-autoriteiten adverteerden dat zij duizend span ossen en al het vee en de muilezels, die van nut konden zijn, noodig hadden. De benoodigde uitrusting voor een familie, bestaande uit 5 menschen, werd gerekend te zijn: een wagen, drie span vee, twee koeien, twee runderen, drie schapen, \pm 1000 pond bloem, 20 pond suiker, een tent en beddegoed, gereedschap en zaden, en een geweer — dit alles werd geacht te kosten, naar de prijzen van dien tijd, \pm 250 dollars. Groepen werklieden werden georganiseerd, bestaande uit wagenmakers, smeden en timmerlieden en Nauvoo werd één groote wagenmakerij, terwijl het maken van tenten om de emigranten te herbergen, tot het uiterste

werd bespoedigd. Eindelijk, in Januari van het jaar 1846, kondigde de Hooge Raad aan dat in het begin van Maart een troepje stoutmoedige jonge mannen met eenige gezinnen naar het westen zouden gezonden worden met landbouwgereedschappen en zaden, om een kamp op te richten en huizen te bouwen voor degenen die zouden volgen wanneer het gras hoog genoeg zou zijn om te grazen.

De eerste troep die Nauvoo verliet, trok vroeg in Februari de Mississippi over, wagens en dieren vervoerende in platte booten door riemen voortgestuwd. Weldra begon de rivier te bevrozen en na den 16den van die maand waren zij die overbleven, in staat over het ijs te gaan. Brigham Young, met eenige volgelingen, was de rivier op den 15den Februari overgetrokken en koos een punt op Sugar Creek uit als verzamelaarsplaats. Gedurende die maand trokken de Twaalven, de Hooge Raad en ongeveer 400 gezinnen, de rivier over. Het kamp te Sugar Creek was het eerste „Kamp van Israël”, de naam aangenomen voor het kamp waar president Young en de Twaalven zouden kunnen vertoeven, een naam die met hen naar het westen voortging. Staande op een wagen, in dit eerste „Kamp van Israël” te Sugar Creek op den 17den Februari, richtte Brigham Young het woord tot de verzamelden, de reis schetsende die voor hen lag, verklarende dat de orde bewaard zou worden, dat allen die in vrede wenschten te leven wanneer de werkelijke marsch begon, zich zouden moeten onderwerpen aan alle eischen en hen, die den tocht mee wilden maken, uitnoodigende de handen op te steken. Het besluit om westwaarts te gaan, werd met eenparigheid van stemmen aangenomen. Vanaf dat oogenblik werden de voeten der uitgewekenen op een pad gezet, waarvan zij niet meer konden terugkeeren.

* * *

Het spreekt vanzelf, dat een uittocht van verscheidene honderden menschen van alle leeftijden en beider sekse, vanuit gemakkelijke tehuizen naar een nomaden-bestaan in het hartje van den winter, veel lijden met zich sleepte, en deze eerste tocht was voor de emigranten een klein voorproefje van de beproevingen die zij noodzakelijkerwijs moesten doormaken. Terwijl de troep in het kamp te Sugar Creek verblijf hield, daalde de thermometer tot 20 graden onder nul bij zware sneeuwvallen. Verscheidene kinderen werden in dit eerste „Kamp van Israël” geboren, vóórdat de eigenlijke reis naar het westen begon. De overdekte wagens en de tenten waarin zij woonden, bleken slechts een armzalige bescherming te zijn tegen het ruwe winterweer, en het lijden van zieken en zwakken begon reeds, terwijl zij nog bijna in 't gezicht waren van hun behagelijke tehuizen die zij hadden verlaten.

Op den eersten Maart begon de werkelijke trek naar het westen.

het eerste doelpunt zijnde Council Bluffs, aan de Missouri-rivier, ongeveer 400 mijlen ver. Het eerste kamp gemaakt aan de Missouri, werd „Winter Quarters” genoemd, gelegen ten noorden van het tegenwoordige Omaha, waar nu de stad Florence ligt. Niet vóór Juli arriveerde het grootste deel der emigrantten te Council Bluffs. De geschiedenis van dezen tocht van 15000 menschen met 3000 wagens, 30.000 stukken vee, een groot aantal paarden en muil dieren en ontelbare schapen, van de Mississippi naar de Missouri, is op zichzelf een kleurenrijk heldendicht. Nooit was iets dergelijks tevoren gezien — nooit zal er iets dergelijks wederom gezien worden. Meer dan 4 maanden waren zij op weg — niet „op den weg”, want er waren geen wegen. In den winter begonnen, gaande over met sneeuwbedekte gronden, hadden zij te vechten tegen ontzettende kou, ijs, regen en modder tot Mei.

Na regen of dooi was de grond onbegaanbaar voor wagens en moesten zij noodgedwongen in hun natte, koude, onbehagelijke kampen blijven, dagen lang, totdat de grond, belegd met boomtakken, het gewicht van de beladen wagens kon dragen. Niet altijd was er brandstof te vinden om hun doorweekte kleederen te drogen of hun bevroren beddegoed te ontdooien. Een blik in Orson Pratt's dagboek, op den 9den April, geeft ons een duidelijke illustratie van hun moeilijkheden en lijden: „De regen kwam in stroomen neer. Met groote inspanning was een gedeelte van het kamp in staat omstreeks zes mijlen te gaan, terwijl anderen diep in de modder bleven steken. Wij kampeerden tegen zons ondergang bij een boschje, na verscheidene uren in regen gedrenkt te zijn geweest. Wij waren genoodzaakt takken en boomschors te snijden, en ze op den grond in onze tenten te werpen, om het in de modder verzinken van onze bedden te voorkomen. Onze dieren werden losgemaakt om voedsel voor zich te zoeken; bladeren en boomschors was hun voornaamste voedsel.”

Gelukkig was er wild in overvloed. Er waren herten, wilde kal koenen, prairie-kuikens en de jagers voorzagen geregeld de kampen van vleesch. Er was echter geen te veel en tegen April waren vele gezinnen van voedsel verstoken.

Gedurende dezen marsch werd de geschiktheid van den Amerikaanschen pionier voor zijn omgeving duidelijk tentoongesteld. Kolonel Cane zegt dat hij een stuk goed heeft gezien, waarvan de wol geschoren, geverfd, gesponnen en geweven was gedurende de reis. De vrouwen bakten hun brood in ovens, uitgehold in heu lingen en leerden spoedig dat het schudden van de wagens de melk tot boter karnde.

Nadat zij deze ongemakken en moeilijkheden overwonnen had, bereikte de voorhoede van de Mormonen den oostelijken oever der Missouri, waar zij, vriendelijk ontvangen door de Pottawottoni Indianen, die toen die streek bewoonden, kampeerden voor den winter van 1846—1847.

Hun voornaamste kamp, bekend als „Winter Quarters”, oprichtende op den westelijken oever der rivier, maakten zij voorbereidselen om een organisatie van pioniers over de vlakten te zenden en aan de andere zijde der Rocky Mountains, om de nieuwe woonplaats der Heiligen te zoeken. Deze troep pioniers, bestaande uit 143 mannen, 3 vrouwen en 2 kinderen, onder leiding van Brigham Young, begon op den 14den April een pad te maken over vlakten en bergen, dat het hoofdkorps der Mormonen moest volgen wanneer de plaats voor vestiging uitgezocht zou zijn.

(Wordt vervolgd).

Rijmpreekjes.

No. 17. De Utah-Pioniers.

Stijgt vaak mijn lof naar 't Hemelhof voor Zions vruchtbre drevén, o gun mij hier den Pionier een eerekroon te geven.

Geen sprietjen stond op Utahs grond dat menschlijk voedsel schafte; het gansche land lag zon-verbrand, de magere berghond blafte.....

Toen zwoegde hier de Pionier van d' ochtend tot den avond in bloed en zweet, zijn schamel kleed door rots en tronk gehavend.

't Geloovig oog tot God omhoog, de handen uit de mouwen, zóó vormde hij de woestenij tot lachende landouwen.

Stijgt de eerste lof naar 't Hemelhof: de Bron van zegeningen, o danken wij en eeren blij óók Utahs Eerstelingen!

FRANK I. KOOYMAN.

Is de Bijbel een algenoegzame gids?

Een antwoord aan een geestelijk Criticus.

E. C. HINCKLEY.

Als de bijbel een algenoegzame gids in alle zaken van geloof en deszelfs uitoefening is en geen verdere openbaring van God en geen geïnspireerde profeten noodig zijn in deze dagen, zeg mij dan waar de bijbel de volgende zeer gewichtige vragen beantwoordt:

Wij leeren uit den bijbel dat het huwelijk is van God verordneerd, maar wij worden niet ingelicht wie het recht heeft om dit ambt waar te nemen.

Wij lezen: „Wat God samenvoegt, laat dit niemand scheiden”, maar welke ambtenaar in de kerk heeft het recht om dit ambt te bedienen?

Kunnen leeken het doen of vrouwen? Of is het aannemelijk voor God voor iemand buiten de Kerk het te doen?

Waar beantwoordt de bijbel deze vragen?

Wie kan uit den bijbel vertellen of diakenen de autoriteit hebben om te doopen of niet? Wie heeft het recht om te doopen, welke bedienaars in de Kerk? Kan „iemand” in de Kerk den doop bedienen? Kunnen vrouwen het doen? Verbiedt de bijbel het hun ergens? Heeft eenig Christen het recht om te doopen? Wederom. Welke bedienaars in de Kerk hebben het recht om de handen op te leggen voor de gave des Heiligen Geestes? Philippus kon de Samaritanen doopen, maar hij moest naar Jeruzalem zenden om de Apostelen te roepen om de handen op te leggen voor het ontvangen van den Heiligen Geest. (Hand. 8 : 5—20). Let op Verzen 17 en 19 voor de oplegging der handen in de verordening van het bevestigen en het geven van den Heiligen Geest. (Zie ook Hand. 19 : 6). Kunnen alleen Apostelen de handen opleggen voor het ontvangen van den Heiligen Geest? Het is toegestemd dat des Heeren Avondmaal een heilige verordening is, maar wie heeft de autoriteit het brood te breken en over het brood en den wijn den zegen te vragen? Kunnen diakenen dit met autoriteit doen? Daar is niets in den bijbel dat hen machtigt of verbiedt. In welk bijzonder punt verschilt de plicht van een diaken met dat van een ouderling?

Waarin verschillen de plichten van ouderlingen, opzieners, herders en evangelisten?

Welke autoriteit heeft de een, welke de ander niet heeft?

Is de kinderdoop goed of verkeerd? Als het goed is, waar leert de bijbel het? Als het verkeerd is, waar leert de bijbel ons op welken leeftijd een kind gedoopt moet worden?

Op deze grondbeginselen en gewichtige vragen verschillen al de zoogenaamde christelijke kerken, en verwarring en wanorde heerscht alom.

De bijbel beantwoordt nergens deze gewichtige vragen en zoolang als het menschdom hedendaagsche openbaring verwerpt, en verder licht op deze onderwerpen, zullen zij voortgaan in duisternis rond te tasten, en als blinden de blinden leiden, zullen beiden in de gracht vallen.

„Voorwaar, de Heer zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijne dienstknechten, de profeten, zal geopenbaard hebben”. (Amos 3 : 7). „De getuigenis van Jezus is de geest der profetie” (Openb. 19 : 10).

Maakt gij aanspraak op een getuigenis van Jezus?

Gij hebt er geen, indien gij openbaring verwerpt. Ook zeide Jezus: „Niemand kan God kennen, tenzij de Zoon Hem openbaart” (Lukas 10 : 22). De Apostel Jacobus zeide: „Alle goede gave en alle volmaakte gift is van Boven van den Vader der lichten afkomende, bij welke geene verandering is, of schaduw van om-

keering" (Jakobus 1 : 17). God openbaarde steeds Zijn wil aan de profeten in dagen van ouds en tot een van hen verklaarde Hij: „Want Ik, de Heer, wordt niet veranderd". (Mal. 3 : 6). Daarom is het lijnrecht in tegenstelling met de onveranderlijke rechtvaardigheid Gods en de getuigenis der Schriften om te gelooven dat Hij de Kerk in één bedeeling wil zegenen met levende rechtstreeksche openbaring van Zijn wil en in een andere eeuw de Kerk, aan welke Hij Zijn naam geeft, overlaat om zoo goed als het gaat te leven naar de openbaringen in vroegere eeuwen gegeven. De Heer zeide dat een van de werkingen des Heiligen Geestes was om ons dingen, welke te komen waren, bekend te maken. (Joh. 16 : 13). Om te zeggen dat de bijbel alles bevat wat God heeft te openbaren aan de wereld, is een open hoon voor den alwetenden geest van God, welke Paulus zegt, dat „onderzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods". Let op de woorden van den Apostel Johannes. En er zijn nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft, welke, zoo zij elk bijzonder geschreven werden, ik acht, dat ook de wereld zelve de geschrevene boeken niet zou bevatten. (Joh. 21 : 25). Waarom, indien de bijbel is een algenoegzame gids, vinden de moderne geestelijken het noodzakelijk andere regelen van geloof en dienst toe te voegen zooals Geloofsartikelen, Geloofsformulieren enz.? Beschouwen zij zichzelf beter geschikt om de noodige inlichtingen toe te voegen dan God? Want, zooals Paulus zeide, heeft de Heer geïnspireerde apostelen en profeten aangesteld als de grondlegging der Kerk, „opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der menschen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen". (Eph. 4 : 14).

Het „Mormonisme" dankt zijn levenskracht en sterkte aan levende geïnspireerde apostelen en profeten, want door profeten is het volk van God altijd geleid en bewaard. (Hosea 12 : 13; Amos 3 : 7).

„Wij getuigen met blijdschap aan de wereld dat God niet veranderd is en dat Jezus Christus is dezelfde gisteren, heden en in alle eeuwigheid". (Hebr. 13 : 8).

Als wij daarom God vreezen en Zijn geboden onderhouden, zooals het volk vanouds deed, zullen wij dezelfde zegeningen genieten welke zij hadden, zelfs visioenen, openbaringen, de bediening van engelen enz., want de beloften van God zijn niet beperkt tot eenig tijdperk of geslacht.

M. H.

De Godsdienst van vele Menschen.

Een jonge man, die zijn tante bezocht, stond op het punt afscheid van haar te nemen, toen hij zag, dat het begon te regenen. In een hoek zag hij een parapluie staan, die netjes met een foudraal was overtrokken. Hij vroeg nu verlof, om haar mede te nemen. Verschrikt echter liep de oude dame op hem toe, en zeide: „Neen, neen, dat gaat niet, drie en twintig jaar heb ik nu die parapluie, en nooit heb ik haar nat laten regenen. Neen, gij moogt haar niet medenemen.”

Er zijn mensen, die met hun godsdienst doen, zooals deze oude tante met haar parapluie. Hun godsdienst is voor hen een wonderlijk heiligdom, dat zij ergens in een hoek verborgen houden, nooit echter in de open lucht of in het alledaagsche leven brengen. Zij sparen hun godsdienst uit voor zekere feestelijke gelegenheid, bij sterfgevallen, bij het doopen van kinderen enz., dan halen zij hem een beetje uit den hoek naar voren. Voor het dagelijksch leven echter maken zij er geen gebruik van. Dat is bedroevend en een groot zelfbedrog.

Een godsdienst, die zijn kracht niet bewijst in het dagelijksch leven, heeft ook geen beteekenis voor de eeuwigheid.

In het dagelijksch leven moet de Christen bewijzen, dat hij burger van een andere wereld is. Zijn hart is in den hemel.

Zijn wandel op aarde zij als een burger des hemels.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Ouderlingen A Dalebout en B J. Needham bezochten het eiland Tholen. Zij verrichtten zendingswerk in het stadje Tholen en in de dorpen Oud-Vossemeer en Poortvliet, en verkochten daar zeer veel boekjes en verspreiden daar tal van tractaten, alsmede een dozijn boeken van Mormon.

Des Zaterdagavonds hielden zij een openlucht-vergadering in eerstgenoemde plaats waar tusschen 6 à 700 menschen zonder storing aandachtiglijk luisterden naar de getuigenissen van voornoemde ouderlingen. Na de vergadering werden er enkele vragen gesteld die bevredigend beantwoord werden.

Zij schrijven dat ze de gastvrijheid van het volk genoten hebben, want iederen avond werden slaappleatsen aangeboden en werden zij voorzien van het noodige voedsel. Zij keerden dankbaar huiswaarts, en het had hun aan niets ontbroken.

* * *

In de maand Mei sloten 23 nieuwe leden zich bij de kerk aan in de Rotterdamsche conferentie.

INHOUD.

De Kerk van Jezus Christus kan niet bestaan zonder Profeten, Apostelen en Openbaringen blz. 165	De Trek der Heiligen blz. 173
Herinneringen en getuigenis van Parley P. Pratt „ 170	Rijmpreekjes „ 177
De Verhevene Wet van Vergeving „ 171	Is de Bijbel een algenoegzame gids? blz. 177
	De Godsdienst van vele menschen „ 180
	Overleden „ 180